

ας κάνουνε καλούς τὰ πόδια μας, κι' ας μὴ μπορούμε νὰ κινήσουμε ἐλεύθερα τὰ μέλη μας. Ἡ φουστανίλλα ἔμεινε γιὰ τοὺς χωριᾶτες. Ἐτσι ἀλλάζουμε καὶ τὴ γλώσσα μας, τὴν φυσικὴ γλώσσα, ποὺ τὴ βυζάκιμα μὲ τὸ γὰλκ τῆς μάνης; μὴς, ποὺ μὴς ἔρχεται στὸ στόμα καλύτερα, γιατί ἀκούμε τοὺς δασκάλους νὰ φωνάζουνε πὼς ἔπος μιλάει τὴ γλώσσα αὐτὴ εἶναι βάρβαρος, εἶναι χωριᾶτης, εἶναι χυδαῖος, καὶ μὲ τὴν πρόληψη πὼς εἰ δασκάλοι ποὺ τὰ λένε αὐτὰ θὰ ξέρουνε κατὰ περισσότερα ἀπὸ μᾶς, γὰρ τὸν τὰ λόγια τους, περιφρονῶμε τὴν γλώσσα μας καὶ ἔτσι νομίζουμε πὼς γινόμεσθε τέλειοι Εὐρωπαῖοι, ἀνθρωποὶ δηλαδή μὲ εὐγένεια.

Αὐτὰ τὰ πράγματα ἔσο ἀπλὰ κι' ἂν εἶναι δὲν μπορεῖ νὰ τὰ νοιώσῃ ὁ κ. Κούσουλας. Καὶ δὲν ἀπορούμε. Ὁ κ. Κούσουλας ὅπως θαυμάζει τὴν καθαρὴν ὁμιλίαν, θαυμάζει καὶ τὰ ποιήματα τοῦ βουλευτοῦ κ. Μπέλλου. Μὲ τὸν ἴδιο ἐνθουσιασμό μιλάει καὶ γιὰ τὰ δύο. Βάζει μάλιστα στὸ βιβλίο του κι' ἓνα ποίημα τοῦ κ. Μπέλλου στὴ πριγκήπισσα Ἀλλίαν δίπλα σ' ἓνα ποίημα τοῦ Δροσίνου. Κ' ἐπειτα ρωτᾷ ποῖο ἀρέσει περισσότερο στοὺς ἀναγνώστες του. Ἡ καλλιθεσία τοῦ κ. Κούσουλα ἔως ἐκεῖ μόνο φτάνει. Τὶ ζητᾷτε περισσότερα;

Σπάρτη

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ

ΣΤΗΝ ΚΑΝΕΡΙΝΑ
ΤΟΥ
AUERSBACH—KELLER

Σὲ τέπιο μέσα ὁ Γκαίτες Σατανᾶ ἀνιμέρι
ζουγράφει τὴ δόλια Μαργαρίτα.
Ὅμως δὲν εἶχε ὁμπρὸς τοῦ τέπια ἀσκηνομύτα
σὺν ἔγραφε τὸ μαγικό του χέρι.

Λειψία

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ

Κ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

«ΤΟ ΚΡΑΣΙ»

Τὸ βιβλίο τῆς ἡμέρας — φύλλα τυπογραφικὰ
18 — εἰκόνες εὐρωπαϊκὰς 70 — χαρτί ἐκλεχτό. — Που-
λείται δρ. 3,50, στὰ βιβλιοπωλεῖα «Ἑστία», Κ.
Ἐλευθερουδάκη (Π. Συντάγματος) καὶ Μπέκ.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΑ ΤΟΥ «ΝΟΥΜΑΣ»

2

ΙΟΥΛΙΟΥ ΕΣΣΛΙΝ

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Δράμα σὲ τρεῖς πράξεις

Μεταφρασμένο ἀπὸ τὸν Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟ

ΣΩΤΗΡΗΣ. — (Τὴν κοιτάζει ἐρωτηματικὰ
καὶ γελᾷ εἰρωνικὰ).

ΑΝΝΕΖΩ. — Κι' ἂν θέλει νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, δὲν
ἔχει ἄδικο.

ΣΩΤΗΡΗΣ. — Καμμὴ ραδιουργία στὴ μέση, γιὰ
κουρκουσοῦρα. Ἐμπρὸς λοιπὸν ... ἔλα... ἔλα νὰ ἰδοῦμε
τὴν τέχνη σου.

ΑΝΝΕΖΩ. — Ἀφέντη μου!.. Τ' ἀκούμε κι' ἐμεῖς,
ὁ κόσμος τὰ μουμουρίζει.

ΣΩΤΗΡΗΣ. — Αἰ... καί;

ΑΝΝΕΖΩ. — Λέγεται εἶν' αὐτὰ. Ὁ κόσμος λέει πὼς

Ο „ΝΟΥΜΑΣ“ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ :

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα δρ. 10. — Γιὰ τὸ ἔξω-
τερικὸν δρ. 10

10 λεπτὰ τὸ κάθε φύλλο λεπτὰ 10

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ : Στὰ κίσκια τῆς Πλατείας
Συντάγματος, Ὁμονοίας, Ὑπουργείου Ὁ
κονομικῶν, Σταθμοῦ Τραχιοδρομίου (Ὁ-
φθαλμιατρεῖο) Σταθμοῦ ὑπογείου Σιδηρο-
δρομοῦ (Ὁμόνοια) στὸ καπνοπωλεῖο Σαρρή
(Πλατεία Στουρνάρα, Ἐξάρχεια) καὶ στὸ
βιβλιοπωλεῖο «Ἑστία» Γ. Κολάρου.

Ἡ συνδρομὴ του πληρώνεται μπροστὰ
κ' εἶναι γιὰ ἓνα χρόνον πάντοτε.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΣΤΟΛΟ

δὲν ἔχουμε. Μᾶς τὰ πόδεις ἡ «Ἀκρόπολη» μὲ
τὰ ῥοθρα τῆς τᾶγρια μὰ καὶ ἀποκαλυπτικώτατα
κι' ἀληθινὰ ὅσο παίρνει. Στόλο τῆς προκο-
πῆς δὲν ἔχουμε. Σαποκάραβα, ἄλλο τίποτε.
Καὶ τὰ κρατᾷμε καὶ τὰ κομαρώνουμε καὶ ξο-
διάζουμε ἑκατομμύρια γιὰ ἐπισκευὰς τους, ὅχι
γιὰ νὰ φοβερίζουμε τὸν ὄχτρο μὲ δαῦτα—
γιατὶ ὁ ὄχτρος τὰ ξερεῖ καλύτερα πάντα ἀπὸ
μᾶς τὰ χάλια μας,—μὰ γιὰ νὰ δημιουργοῦμε
λίγες θέσεις κυβερνητῶν, νὰ δικαιολογοῦμε
παχιούς μισθοὺς, νὰ σκορπᾷμε γαλόνια μὲ τὸ
τσουδάλι, νάχουμε Ὑπουργεῖον τῶν Ναυτικῶν,
νάχουμε χορηγητὲς τοῦ στόλου, νάχουμε καὶ
ποιητὴ ἀκόμα τοῦ στόλου, νάχουμε τὴν τύφλα
στὰ μάτια μας.

Εὐλογημένος ἐκεῖνος ποὺ μᾶς φανέρωσε
τὴν ἀλήθεια κι' ἀγιασμένο τὸ χέρι του ποὺ

τὰ πλῶσε γιὰ νὰ τραβήξῃ τὴν αὐλαία καὶ νὰ
μᾶς δείξῃ τὰ σαράβαλα ποὺ κρυβόντουσαν,
μὲ τόσο ἐπιμέλεια, πίσω ἀπὸ τὴ σκηνή. Νὰ
ποῦ μὲ τὴν πατριωτικὴν του πράξιν—γιατὶ ὁ
πατριωτισμὸς μὲ τὴν ἀλήθεια δείχνεται κι'
ὄχι μὲ τὴν σαχλοφωνίαν: τῶν Καζάζηδων καὶ
τῶν Στάνδων—νὰ λοιπὸν ποὺ μάθαμε καὶ
μεῖς, λίγο ὀργά, ἐκεῖνο ποὺ ἀπὸ καιροὺς καὶ
ζαμάνια ξέρουν οἱ ξένοι, ὄχτροι καὶ φίλοι,
καὶ μὴς μᾶς γελοῦν.

Στόλο δὲν ἔχουμε. Μὰ πρέπει νάχουμε καὶ
μποροῦμε νάχουμε. Ὁ πατριωτισμὸς δὲν ἐλείψε
ποτέ ἀπὸ τὸν Ρωμῖο καὶ ἡ ψυχὴ του εἶναι
πάντοτε πρόθυμη γιὰ θυσίας. Ζητήστε παρά-
δες κι' ἀμέσως θὰ σᾶς δοθοῦν. Ζητήστε καὶ
μιλλιούνια καὶ σὲ μιὰ μέρα θὰ τᾶχετε. Μὰ
δείχτε μᾶς πρῶτα πρῶτα καὶ δουλειά. Δείχτε
μᾶς τιμιότητα καὶ εὐλακρίαν. Δείχτε μᾶς
ἀληθινὸ πατριωτισμό. Πέτε μᾶς πὼς τάποφα-
σίσατε γιὰ νὰ φτειάξετε στόλο νὰ τσαλαπα-
τίσετε τὴν συναλλαγὴ καὶ νὰποκρηύσετε κάθε
ἔκτακτο Σύνοδο, νὰ πνίξετε τὴ δημοκρατίαν
νὰπαρνηθῇτε τὸ παῦε, διόριζε καὶ μετᾶθετε.

Τότε θὰ σᾶς δώσῃ καὶ τὸ πονκάμισό του
ὁ Ρωμῖος γιὰ νὰ φτειάξετε στόλο, γιὰ νὰ
φτειάξετε στρατό, γιὰ νὰ φτειάξετε ἔθνος.
Ἀλλοιῶτα μὴ περιμένετε οὔτε λεφτό. Ὁ κό-
σμος σᾶς ἐννοίωσε πιά, ἐννοίωσε πὼς τὸν
κοροϊδεύετε, ἀσυνείδητοι, καὶ δὲν σᾶς δίνει
τὸν παρὰ του γιὰ νὰ κάνετε τὸ κέφι σας καὶ
νὰ σφίγγετε δυνατότερα τριγύρω στὸ λαιμό
του τὴ θηλειά.

Η «ΕΣΤΙΑ»

μᾶς πληροφόρησε σ' ἓνα ἄρθρο της—«ἐπιμνημόσυνο»
τὸ ποῦμε, γιατί τέτοια γράφει ταχτικά, ἀπὸ καιρὸ τώρα,
ἅμα ἡ Βουλὴ τελειώνει τὴς ἐργασίας της—πὼς ὑπάρχουν
ἀπάνω ἀπὸ δέκα βουλευτὲς ποὺ ἀποδοκιμάζουν τὸ
Κοινοβουλευτικὸ μας σύστημα, ὅπως κατάντησε, καὶ
εἶναι πρόθυμοι νὰ κάνουν... μιὰ τρύπα στὸ νερό.

Θὰ τὴν γέλασαν τὴν καλὴ μας τὴν «Ἑστία» καὶ
τὸ πιστέψῃ. Ὅχι δέκα μὰ οὔτε ἓνας γιὰ ὄνομα τοῦ
Θεοῦ δὲν βρίσκεται, γιατί οὔτε ἓνας δὲν ἀκούστηκε
ἅμα μὲ σήμερα νὰ διαμαρτυρηθῇ γιὰ τὸ πῆμα σύ-
στημα ποὺ ἐπνίξε τὸ ἔθνος, οὔτε ἓνας δὲν ἀνέβηκε
ἀπάνω στὸ βῆμα νὰ πῇ : «Παραίτοῦμαι, γιατί δὲ
θέλω νὰ ρεζιλεύω, μ' αὐτὴ τὴ ταχτικὴ ποὺ κρατᾷτε
ὅλοι σας, καὶ τὰτομὸ μου καὶ τὴν πατρίδα μου».

Τέτοια λόγια δὲν ἀκούστηκαν καὶ τέτοιους πα-
τριώτες δὲν τοὺς εἶδε ἡ «Ἑστία» ὅταν ἐλογάριαζε
τοὺς δέκα ἀντικοινοβουλευτικούς.

Κούρια καρύδια λοιπὸν κ' ἰδῶ, ὅπως καὶ σὲ καὶ

ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας σου τὰ εἶχε κάποτε μὲ τὴν
Ἑλένη...

ΣΩΤΗΡΗΣ. — (Ἰελῶντας.) Αὐτὸ εἶν' ὅλο ὅλο ;
Αὐτὸ εἶναι τὸ κακὸ ποὺ ἤθελες νὰ μᾶς κάμῃς ;

ΑΝΝΕΖΩ. — Ὁ κόσμος λέει ἀκόμα...

ΣΩΤΗΡΗΣ. — Αἰ...; Τί λέει ἀκόμα...; Τί κομπιάζεις;

ΑΝΝΕΖΩ. — Πὼς ὁ πατέρας σου τὴν εἶχε τὴν
Ἑλένη τὸν καιρὸ. ποὺ γένανε τὴν ἀρεθωνιαστικιά σου

ΣΩΤΗΡΗΣ. — (Τὴν κοιτάζει ἐκπληκτός. Ἐπειτα
γελά.)

ΑΝΝΕΖΩ. — Ἡ Μαριγώ ἦταν ἐκεῖνα τὰ χρόνια
ὕπηρετρία στὴν Ἑλένη. Αὐτὴ τὰ ξερεῖ ὅλα.

ΜΑΡΙΓΩ. — Ἐγὼ δὲν ξέρω τίποτα. Τίποτα δὲν
ξέρω. Αὐτὰ εἶναι φέμματα.

ΑΝΝΕΖΩ. — Τότε νὰ βγάλῃ τὴ φαίγουσα τὸ στόμα
ποὺ τὰ πρωτοεῖπε αὐτὰ... ὁ λόγος ὅμως γυρίζει σ' ὅλη
τὴν Κέρυνθο.

ΣΩΤΗΡΗΣ. — Δὲν ἔκαμα γιὰ τὴν κόρη σου ὅ,τι
μοῦ περνοῦσε στὸ χέρι μου; Δὲ μ' ἀφίνετε ἐπὶ τελους
σὲ ἡσυχία!.. Τί ἄλλο θέλετε ἀπὸ μένα ;

ΑΝΝΕΖΩ. — Δὲν θέλωμε τίποτ' ἄλλο, ἀφέντη μου.
Δοξάζουμε τὸ Θεὸ ποὺ σοῦ χάρισε μιὰ γυναῖκα ποὺ εἶ-
ναι ὁμορφὴ κ' ἔχει ὅλες τὴς χάρες σὺν ἀρχόντισσᾶ καὶ
δὲν ἔμοιασε διόλου τοῦ πατέρα της, τοῦ σακάτη.
(Γελά.) Οὐχί! ἦταν δὲ ἓνας ἀσχημοσύνης, σὰ μαῖμου

ἦταν—ὁ πατέρας της!

ΣΩΤΗΡΗΣ. — Αἰ! Σιωπὴ! Ἐξ' ἀπὸ δαί!! Ἐξ' ὅλες!!!
(Οἱ γυναῖκες φεύγουν φοβισμένες.)

ΣΩΤΗΡΗΣ. — (Βηματίζει πέρα δῶθε στὴ σάλα
μὲ μεγάλῃ ταραχή.) Βλακείες! Τρελλὲς ἰδέες!

Ο ΧΩΡΙΚΟΣ. — (Ἐρχεται σιγαλὰ μέσα καὶ
στέκει ἔμπρὸς στὴ θύρα.)

ΣΩΤΗΡΗΣ. — Σακάτης... σὰ μαῖμου...; Βλακείες!
Βλακείες!

Ο ΧΩΡΙΚΟΣ. — (Προβάλλει μὲ συστολή.) Ἡ
Ἑλένη εἶναι κάτω στὴ αὐλὴ... ἡ μάννα τῆς κυρὰ
Φιγένειας.

ΣΩΤΗΡΗΣ. — Ἡ μάννα τῆς... εἶναι... κάτω στὴν
αὐλὴ;

Ο ΧΩΡΙΚΟΣ. — Ἀμα φύγατε ἔκανε σὺν τρελλή...
Ἐκράξε τὸν πνευματικὸ κ' ἐξομολογήθηκε.

ΣΩΤΗΡΗΣ. — (Ἀνοίγει μὲ ὀρμὴ τὴν πόρτα
ἀπὸ τὴν ὁποία ἐφυγε ἡ Ἰφιγένεια καὶ φωνά-
ζει.) Ἰφιγένεια... Ἰφιγένεια!

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ. — (Παρουσιάζεται μὲ λευκὸ μετα-
ξωτὸ φόρεμα· στὸ χέρι κρατεῖ τὸν πέπλο μὲ
τὴ γυρλάντα ἀπὸ ἀνθή πορτακαλλιάς.) Ὅτι
δοκίμαζα τὸ νυμφικὸ μου... Δὲς!

ΣΩΤΗΡΗΣ. — (Ὁπισθοχωρεῖ μερικὰ βήματα.)
Ἰφι... γένεια!...

άλλη γενναία και τίμια πράξη. Πού τους είδε ή «Εστία» τους δέκα αντικοινοβουλευτικούς, όταν ακόμα δεν βρέθηκα ένας να πη πώς δεν καταδέχεται να κλέψη από το Δημόσιο ταμείο τις δυο χιλιάδες που ή Συντακτική του δίνει σήμερα για να τελειώσει μια χαρά τις δουλειές της;

Δεν ντρεπόμαστε να μιλάμε στην εποχή της πολιτικής ασυνείδησης, για πατριωτισμό και για συνείδηση;

ΣΤΟΝ ΣΤΡΑΤΗΓΗ

Τα συγχαρίκια μας για τη φιλολογική γιορτή του. Κι αν δεν πήγαμε στην εσπερίδα του και στο ταμπούσι του, δεν σημαίνει τίποτα. Πήγαν τόσοι άλλοι. Η καλύτερα πήγαν οι πέντε δέκα εκείνοι φιλολογικοί κύριοι που υπάρχουν πρόχειροι για κάθε είκοσιπενταετηρίδα, όπως υπάρχουν πρόχειροι μερικοί άλλοι για κάθε κηδεία, να νήν παρκαλουθούν ως «ταθλιμμένοι φίλοι» του μακαρίτη. Με τις «είκοσιπενταετηρίδες» λοιπόν άνοιξε καινούριο έπαγγελμα στο τόπο μας, των φιλολογικών «μουζικάντηδων να πούμε.

Από την είκοσιπενταετηρίδα του αγαπητού μας Στρατήγη ούτε ο κ. Δ. Γρ. Καμπούρογλος έλειψε ούτε ο κ. Τσοκόπουλος, ούτε ο κ. Πολύβιος Τ. Κουρούπης, που επαρώδησε μάλιστα, ο τυμβορής, και τον Λασκαράτο σ' αυτήν. Είχανε και μερικοί άλλοι, λόγιοι και μη, και ή γιορτή πήγε θαυμάσια, όπως μάλιστα έθεβαίωσαν αξιοπιστώτατοι ρεπόρτερ.

Για και χαρά του λοιπόν και να ζήση να γιορτάση και την εκατονταετηρίδα του. Τώρα όμως, καλό να σκεφτούμε και για τους άλλους. Ο κ. Ξενόπουλος λ. χ. ο κ. Κουρούπης, ο κ. Μελεχρινός, ο κ. Ανοητόπουλος ο Κεχνηνός και τόσοι άλλοι έδοξοι παληκαράδες της πέννας; Για να βοηθήσουμε εκείνους που έχουν πάρει έργο-λαδικώς να φτιάχνουν είκοσιπενταετηρίδες (την εταιρία την διευθύνουν οι κ.κ. Δ. Καμπούρογλους; και Γ. Τσοκόπουλος δημοσιεύουν) έδω ένα απόσπασμα από το επίσημο μητρώο των λογίων, που φαίνεται σ' αυτό πόσα χρόνια έδρασε ο καθένας τους και πόσα του λείπουν να έλθουν για να συμπληρώση τα έτη της συντάξεώς του, όπως λένε οι υπάλληλοι ή την είκοσιπενταετηρίδα του, όπως λένε οι λόγιοι.

Λοιπόν:

Γρ. Ξενοπούλου	φάνηκε στα 1880	του λείπουνται χρ. 1
Πολ. Κουρούπης	» » 1885	» » 7
Ανοητοπούλου ο Κεχνηνός	1886	» » 1
Φ. Πανός (Σαμώτης)	1896	» » 20
Ο. Μελεχρινός	» » 1890	» » 11

Πρώτος λοιπόν έρχεται ο κ. Ξενόπουλος και να το ξέρετε.

ΔΙΑΒΑΣΑΜΕ

το υπόμνημα του μπάρμπα-Μιστριώτη «προς το σε-

βαστόν Συμβούλιον των εν Αθήναις Εφετών» κι' ακόμα κλάιμε για την καταντία του γηραιού αστυφύλακα της τριχιλιετούς ήμων γλώσσας.

Πού φτάνει ο έρημος ο άνθρωπος, όταν ή ή άσπλαχνή φύση αντί για κεφάλι του κολώνει στους ώμους ένα ψηλοκαπελωμένο νεροκολόκυθο!

Τέτοια κρίση θάκωναν κ' οι κύριοι έφετες και γι' αυτό έφλησαν κολημένον στην ούρα της ρεντιγκόται του τόν τενεκέ του κατηγορουμένου, που του κόλλησε δικαιοτάτα ο κ. Μπενή-Ψάλτης, χωρίς να συγκινηθούν ούτε από τους πατριωτικούς του κρωγμούς, ούτε από τα κωμικώτατα εναντίον των κ. κ. Πολίτη και Λάμπρου σαχλογόγηματα, ούτε από την πολιτική φιλία που έμολογει μέσα στο υπόμνημά του προς τον κ. Δελιγιάννη «δν τιμώ ως κράτιστον πολιτευτήν».

Το τελευταίο, λένε, τ' έγραψε για να καταφέρει, και όπως το, κατάφερε, τον κ. Ματθόπουλο της «Πρωίας» να του δημοσιέψη το υπόμνημά του χάρισμα, χωρίς να πληρώση τσακισμένο λεφτό.

Θα λέγαμε ακόμα πώς το υπόμνημα από την αρχή έσα με την τελευταία άραδα είναι γεμάτο ψευτιές, με δέν αξίζει γιατί το κάτω κάτω ο κ. Μιστριώτης είναι γέρος άνθρωπος και δεν πάει να πη ένα γέρο ούτε άνόητο, ούτε ψεύτη. Πές τον Μιστριώτη, κι' αυτό του είναι αρκετό.

ΔΥΟ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

χαριτωμένα μας διηγήθηκε ο Βερούκιος, που παράτησε από την περασμένη Δευτέρα το κασελάκι του λούστρου για να ξαναγίνη δημοσιογράφος.

Όταν πρωτοκάθισε στην Όμόνοια πήγε ένας λουστράκος, έβαλε το πόδι του επάνω στο κασελάκι του Βερούκιου και τον πρόσταξε να του λουστράρη τα παπούτσια.

Ο Βερούκιος χαμογέλασε, πήρε τη βούρτσα κι' άρχισε να του ξελασπώνει τα παπούτσια.

— Όχι έτσι! του λέει ο λουστράκος. Είσαι άτζαμής. Πάρε πρώτα την άλλη βούρτσα και ξεσκόνισέ μου το πνταλόνι. Έπειτα θα πάρης αυτή για τις λάσπες. Έτσι! Τώρα πάρε την βούρτσα για το βερνίκι... Μά λίγο λίγο. Όχι μπόλλικο, γιατί χαλάει το πετάι...

Κι' ο λουστράκος του έδωσε τα πρώτα της λουστρικής μαθήματα.

Το δεύτερο επεισόδιο τραγικώτατο αυτό, του συνέβηκε μ' ένα φουστανελλά. Ήταν μεσημέρι κι'

ο Βερούκιος καθότανε από κάτω από τα γραφεία του «Εμπρός», περιμένοντας κανένα μουστέρη, όταν περνάει ένας φουστανελλάς, σταματάει μπροστά του και άπλώνει απάνου στο κασελάκι το τσαρουχαμένο πόδι του.

Ζαλισμένος από την άντηλιά ο Βερούκιος διν πρόσειε πώς ο Φουστανελλάς φορούσε τσαρούχια, μά παίρνει τη βούρτσα, τη γιομίζει βερνίκι μαύρο κι' άρχίζει να μαυρίζει το τσαρούχι.

Ο Φουστανελλάς άγριεύει.

— Βρέ χαντακωμένε, του φωνάζει, που τ' έχεις τά μάτιζ μου; Πάνε τα τσαρούχια, μου τα σακά-τεψες!...

Ο Βερούκιος τα χάνει ή άγριοφωνάρα του φουστανελλά όσο πάει και δυναμώνει μαζεύεται κόσμος, κι' ο Βερούκιος θά τα έβρισκε σκούρα, αν δεν έτρεχε κάποιος άλλος λούστρος να τον σώση, διορθώνοντας με κάτι σπέρτα ειδικά, τα τσαρούχια του φουστανελλά.

Έχει κι' άλλα πολλά ανέκδοτα λουστρικά ο Βερούκιος και θα τα περάση όλα στί βιβλίο που μας έτοιμάζει με την έπιγραφή: «Είκοσι μέρες λούστρες».

ΜΙΑ ΨΕΥΤΙΑ

ακόμα χονδροειδέστατη των έφημερίδων και μάλι-στα των κεχαριτωμένων «Αθηνών» πούχουν δά και το μονοπώλιο στα τέτοια.

Έγράφηκε πώς ο κ. Κλεμανσώ — και το δημοσιέψαμε και μετς — στο τραπέζι του Σπλέντιτ έκορό-δεψε τον κ. Ψυχάρη και άνάγκασε τον κ. Χρηστο-βασίλη να πη το περίφημο εκείνο: «Έγώ δεν είμαι Ψυχαριστής, μά ο Ψυχάρης είναι Χρηστοβασίλι-στής!»

Να πώς έγινε το πράμα, καθώς έμάθαμε θετι-κώτατα:

Ο κ. Κλεμανσώ, πούναι στενός φίλος του κ. Ψυχάρη, άπάνω στή κουβέντα, στα φρούτα, είπε στον κ. Καζάκη:

— Νάχαμε και τον κ. Ψυχάρη έδώ!...

— Καλό θάτανε! άπάντησε ο κ. Καζάκης. Και μάλιστα περισσότερο θα χαίρότανε ο κ. Χρηστοβασίλης πούναι και φανατικός Ψυχαριστής!

— Ο Χρηστοβασίλης είναι Χρηστοβασίλιστής! παρατήρησε κάποιος άλλος, γελώντας.

— Ναι, Χρηστοβασίλιστής! έφώναξε κι' ο κ. Χρηστοβασίλης, γελώντας κι' αυτός.

Κ' έτσι ένα φιλικό χωράτο μεταμορφώθηκε σ' έπεισόδιο, γιομάτο ψευτιά και κακοήθεια.

ΙΦΙΓΕΝ.—(Φορεί στο κεφάλι τη γυρλάντα ο πέπλος κυματίζει κάτω.) Σου άρέσω έτσι; Μου πάνε καλά τα λουλούδια;

ΣΩΤΗΡ.—(Την άγκαλιάζει σπασμωδικά και τη φιλεί, ένώ όλο το σώμα του τρέμει.) Ή όμορφιά σου μαγεύει! Να φνταζόσουν πόσο είσαι όφραία!

ΙΦΙΓΕΝ.—Μου τσαλακώνεις τον πέπλο μου.

ΣΩΤΗΡ.—Ίφιγένεια... αν ήταν ή άγάπη μας άμαρτωλή... και αν ήξερες πώς ο Θεός... Κουτομάρες! Δεν υπάρχει Θεός!

ΙΦΙΓΕΝ.—(Τρομάζουσα.) Σωτήρη!

ΣΩΤΗΡ.—Όμως... αν υπήρχε ένας Θεός... και αν ή άγάπη μας ήταν κάτι τι καταραμένο... κάτι τι άπαγορευμένο από τις έντολές του...; Άν υπήρχ' ένας Θεός που να έπιβάλη νόμους...

ΙΦΙΓΕΝ.—Τι έτρεξε; Πές μου τι έτρεξε;

ΣΩΤΗΡ.—Θα μπορούσες να υπερέρης την κατάρρα αυτού του Θεού χάριν της άγάπης μας;

ΙΦΙΓΕΝ.—Θα μπορούσα... αλλά πές μου τι έτρεξε;

ΣΩΤΗΡ.—Σ' έσυρα μαζί μου σ' ένα βαθύ γκρεμό. Τα κύματα σπάζουν άποπάνω από τα κεφάλια μας... Κ' έμεις... έμεις οι δύο βυθίζόμαστε... βυθίζόμαστε άγκαλιασμένοι στύν δλεθρο!

ΙΦΙΓΕΝ.—Μην κάνης έτσι! Είναι φρικτό το

πρόσωπό σου! τι έτρεξε!...

(Μερικά κορίτσια έρχονται βιαστικά.)

ΙΗΝΕΛΟΙΗ.—(Από τη θύρα.) Πού έλασθε τόσο όρα; Πηγαίνετε να έτοιμασθήτε γρήγορα. Οι γυναίκες πρέπει να έτοιμάσουν τη σάλα. Άκούω από μακριά νταβούλια. Έρχονται οι καλεσμένοι από τα χωριά.

ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΙ.—(Στο παράθυρο.) Έκείνοι που φαίνονται στ' όδρομο θα είναι από τον Άγιαθασίλη. ΔΕΥΤΕΡΟ ΚΟΡΙΤΣΙ.—Κ' εκείνοι εκεί μακριά... ο δεσπότης με τη συνοδιά του.

ΙΗΝΕΛΟΙΗ.—(Στην Ίφιγένεια.) Οι φιλενάδες σου σε περιμένουν. Δεν πές να σε ντύσουν;

ΔΥΟ ΚΟΡΙΤΣΙΑ.—(Πιάνουν την Ίφιγένεια από τα χέρια.)

ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΙ.—Φαίνεσαι τόσο χλωμή, Ίφι-γένεια, και τα χείλια σου τρέμουν, αντί να γελάς και να χαίρεσαι, όπως έπρεπε.

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΚΟΡΙΤΣΙ.—Τώρα που θα γίνης άρχόντισσα στα Κορακίτσια.

ΕΝΑ ΤΡΙΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ.—Όσο βλέπει το μάτι σου, όλα ως τα βουνά πέρα θα γίνουν δικά σου.

ΕΝΑΣ ΑΛΛΟΣ ΧΩΡΙΚΟΣ.—(Έρχεται τρε-χάτος, πλησιάζει την Πηνελόπη και μιλάει μαζί της—άκούονται τα λόγια.) Μια γυναίκα

είναι κάτω στην αύλή και κλαίει και τραβά τα μαλ-λιά της. Θέλει ν' άνεβη επάνω αλλά δεν την άφίνουν. Φαίνεται είναι τρελλή! (Στο βάθος στη θύρα του διαδρόμου παρουσιάζεται ή Έλένη που θέλει να έλθη δια της βίας μέσα αλλά την έμποδίζουν.)

ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΙ.—(Στη σάλα.) Ποιά είν' αυτή;

ΕΝΑ ΑΛΛΟ.—Κάποια τρελλή θα 'ναι.

ΕΛΕΝΗ.—(Με όρμη, δείχνοντας την Ίφιγέ-νεια.) Αυτή έδώ είναι κόρη... του γέρο Κορακί. Ή Ί-φιγένεια κι' αυτός είνε άδέρφια! (Φρικιαστές Ή Ίφιγέ-νεια όπισθοχωρεί όλίγα βήματα τρικλίζουσα. Ο Σωτήρης την άκολουθεί και την πιάνει από το χέρι. Ταυτοχρόνως ή σάλα γεμίζει από ανθρώπους του σπιτιού.)

ΣΩΤΗΡΗΣ.—Δική μου... ήσουν! Και δική μου θα μέινης. Μή φοβάσαι. Έλα μαζί μου, Ίφιγένεια!

ΙΦΙΓΕΝ.—(Κτυπά με το χέρι το μέτωπο—όπισθοχωρεί πάλι λίγα βήματα τρικλίζουσα.)

ΣΩΤΗΡ.—(Την άκολουθεί.)

ΙΗΝΕΛΟΙΗ.—(Τρέχει προς το Σωτήρη και τον πιάνει από το χέρι.) Σε όρκίζω στα κό-καλα του πατέρα σου... μη φεύγης... μη φεύγης!

ΣΩΤΗΡ.—Άχ... μητέρα! Είν' άρχά πια. Έλα, Ίφιγένεια και μη φοβάσαι!

ΚΑΠΟΙΟΣ

φίλος μας που πήγε στην Πάτρα κ' έφαγε πιλάφι κ' είδε τους άγwνες κι' άκουσε τους λόγους, μ'ας είπε:

— Στο τραπέζι τ'ό επίσημο ό Διάδοχος μίλησε σαν αρχιδάσκαλος κι' ό Στάης σαν ψευδοδάσκαλος, που είναι κι' όλας.

Κι' όταν τού ζητήσαμε περισσότερες πληροφορίες, μ'ας είπε πως δεν ήταν μονάχα ή γλώσσα τους δασκαλική, μά και οι ιδέες τους και τ'α φευσίματα τους.

Διαβάσαμε τις προποσείς και πιστέψαμε τ'α λόγια τού φίλου μας. Πιστέψαμε ακόμα και τ'άλλο που μ'ας είπε, πως όλοι αυτοί που φωνάζουν πως πασκίζουν να δημιουργήσουν παιδιά με γερά κορμιά και με γερό μυαλό, δεν κάνουν τίποτα, γιατί από τ'α μία μεριά δυναμώνουν τ'α κορμιά τους—αν τ'α δυναμώνουν—με τ'α γυμναστική κι' από τ'α άλλη νερούλιαζουν τ'ο μυαλό τους (με τ'ο περίφημο αντιεκπαιδευτικό τ'ους σύστημα).

ΣΤΟΝ ΠΡΟΣΦΡΙΝΟ

Νά με συμπαθ'ς, άφέντη Δημητράκη,
νά σ' άρωτήσω μ' όλο τ'ο ρισπέτο,
τί διάολο τ'ο θ'ς τ'ο κοκκαλάκι
που σο'δωκαν έπέρου κι' έρέτο;

Μιόβολα δεν παίρνεις παραπάνου,
μόνο π' άμάκα σο'δουνε καρότσα
μά μέρα σ'ε θρονιάζουνε κ'εί πάνου
κ' έπειτα νά σου ό σ'ός Χατζίσκος μπότσα.

Νά έβανες άλμ'ντε λιμπεγάδους
θ'ά νάλε όπως μ' ατ'ή τ'ήν κάρικα
βολεύεις και ιρε'ς τέσσερους σπιαντάδους
νά μάσουνε καμπόσα κατοστάρικα.

Μά έτσι που σο' δίνει τ'ο όφ'ιτσι
ό κόντες μας, τ'ο 'Εφ'άνηρος ή νιζόγια,
μου φαίνεσαι τ'ο κ'άνεις γιά καπ'ιτσι
ή μόνο γιά νά σ' έχουνε τ'α φόγια.

'Ακου κ' έμ'ε πο'μαι παλ'ός κουρσ'ός
του Τσαλαμπ'ά μ'ή του βασι'ς δεσπέτο
Τ'ι έκειός γαμπ'ός, τ'ι λόγου σου κουμπ'ός
μπάζει τ'ο ίδιο φ'ός, διάλ'ελαρε τ'ο.

ΑΓ. ΒΕΡΓΚΙΟΣ

ΤΟ ΜΕΤΡΗΜΑ ΤΟΥ Κ. ΧΑΤΖΙΔΑΚΙ

Ό κ. Χατζιδάκις στην περίφημη έκείνη φυλλάδα του όπου χαριεντίζεται με τ'ήν «Όνισσα» μ'ας λέει πως τ'ους δημοτικιστάδες τ'ους μετρά σ'τ'ά δάχτυλα τ'ού ένός του χεριού. 'Ας δώμε μια στιγμή.

Ψυχάρης, 'Εφταλιώτης, Παλαμάς, Καρκαβίτσας. 'Ορίστε πέντε (με τ'ο συμπάθειο).

Βλαχογιάννης, Στ'ασινόπουλος, Παρορίτης, Φιλήντας, 'Εξάρχος. . . 'Ορίστε τ'ο ακόμα πέντε (με τ'ο συμπάθειο πάλι).

Καρκτζ'ας, Μικρορ'ας, Κονεμένος, Γνεφτός, Σίδερης. 'Ακόμα πέντε (με τ'ο συμπάθειο πάντα).

Γρυπάρης, Περγιαλίτης, Judas Errant, Σπ. 'Αντατασιάδης, Μαθουμάτης. Κι' άλλοι πέντε (με τ'ο συμπάθειο κι' αυτοί).

Σωτηριάδης, Θεοτόκης, Σταμινόπουλος, Πετροκόκκινος, Σταύρος, 'Αντράδης, Σταματιάδης, Ραμ'ας, Πασαλής, Κ. Πασαγιάννης, Σ. Πασαγιάννης, Βουτιεριδης, Μακαρίτης, Παλλης, Ταγκόπουλος κλπ. Νά τ'ον έδω δέκα πέντε (με τριπλό συμπάθειο).

'Ελπίζουμε πως σ'τ'ο έξ'ς θ'ά μάθει νά μετρά τ'α λόγια του τ'ούλάχιστο.

Κ. ΤΕΦΑΡΙΚΗΣ

ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

—'Ο «'Ελεύθερος λόγος» τ'ης Βραΐλας ξαναδημοσίεψε τ' άρθρο μας γιά τ'ο Βερόνιο πο'χαμε δημοσιέψει σ'τ'ο 92 φύλλο τ'ού «'Νουμά».

— Τ'ον απολυχρονισμό τ'ού Παλαιολόγου τ'ον ά ν α λ υ σ ε ό κ. Δ. Γρ. Κομπούρογλου.

— 'Ετσι δικαιολογείται κι' ό θόρυβος που έγινε σ'τ'ις έφημερίδες γι' ατ'ή τ'ή σπουδαιότατη ανακάλυψη.

— Τ'α «'Παναθήναια» δημοσίεψαν σ'τ'ο τελευταίο φυλλάδιό του ένα όμορφομεταφρασμένο είδύλλιο τ'ού Θεοκρίτου, τ'ον «'Βουκολίσκος».

— Και χωρίς νά δ'ή κανένας τ'ήν όπογραφή, τ'ο φαντάζεται πως τόσο όμορφη και ζωντανή μετάφραση δεν μπορεί νά γίνη από άλλους παρά από τ'ον κ. Σίμωνα Μενάρδο τ'ον Κυπριώτη λόγιο.

— Τέτοια έργα όταν δημοσιεύουν τ'α «'Παναθήναια», πο'ους μπορεί νά π'ή τίποτα;

— 'Ενα σπουδαιότατο λάθος σ'τ'ον «'Αϊας» τ'ού Σίδερη ανακάλυψε ό έλλογιμώτατος φίλος κ. Καλογερόπουλος τ'ης «'Παναθη'κής».

— Τ'ο λάθος είναι, πως ό Σίδερης μετάφρασε τ'ο «'Αρ-

γείο» τ'ού Σοφοκλή σ'ε «'Αργίτες» και όχι σ' «'Ελληνες» όπως είναι και τ'ο σωστό.

— Ε'χασε ό έλλογιμώτατος φίλος, και τ'ού τ'ο θυμίζουμε, πως σ'τ'ήν έποχή τ'ού 'Ομήρου δεν υπ'ήρχαν ούτε «'Ε λ λ η ε ς πολεμιστές, ούτε Καλογερόπουλοι κριτικοί».

— Γλέντι είναι τ'α κύρια άθ'ρια που δημοσιεύει ό άνιστόρητος και άεωγραφητος διευθυντής τ'ων «'Καιρών» γιά τ'ο Ρωσσογικωνέζικο πόλεμο.

— Περισσότερο απ'όλα τραβάει τ'ο διάολο τ'ης μέτα σ' ατ'ά ή Κορέα.

— Πότε τ'ήν κρεμάει σαν σκουλαρήκι σ'τ'ή Γιαπωνία, πότε τ'ή φοράει σαν τσεμπερί σ'τ'ήν Κίνα, πότε τ'ης τραβάει μια κλοτσιά και τ'ήν πετάει από πάνω έπ'ό τ'ο Βλαδισοβίτς, καμμιό μέρα δε—νά τ'ο περιμένετε κι' ατ'ό θ'ά τ'ον παραπαρή ό γεωγραφικός ένθουσιασμός και θ'ά τ'ήν μετακομίση κ' έδω, πλάι σ'τ'ις Τράχωνες ή σ'τ'ο Μενίδι.

— 'Αληθινός Κορέος καταντησε γιά τ'ή δυστυχισμένη ατ'ή χώρα ό κ. Κανελλίδης με τ'άρθρο του!

— 'Ο κ. Καρώνης έκήρυξε από τ'ις σ'τ'ιλες κάποιες σεμνής έσπερινής έφημερίδας τ'ήν επανάσταση.

— «'Τρέμετε τύραννοι! 'Εντ'ος όλίγου θ'ά άνατελουν ήμέραι άγ'ρια: Ικανά νά έμπνεύσουν αίμαδόρους ποιητάς και ούχι όμνητάς περικαλλούς τ'ινος έκείνης! 'Ο κ. Εισαγγελεύς πρέπει νά προσέξη πολύ».

— Εύτυχώς ό κ. Μπενή-Ψαλτης έπαψε νά προσέχη πιά σ'τ'ους αίμαδόρους άρ'ρογράφους.

— Παραδέχεται κι' ατ'ός, πως τ'ώρα με τ'ή ζέστη όλα επιτρέπονται.

— 'Επειτα τ'ο κάτω κάτω είναι: αίαχη τάχα σ'ε όλα νά προσέχη ό κ. εισαγγελεύς; Μήπως δεν υπάρχει και ό κ. Μπόγιας γιά μερικά;

— 'Ο «'Νουμάς» τ'ης άλλης Κυριακής, ό δωδεκατέλιδος θ'έχη κοντά σ'τ' άλλα, ένα ποίημα τ'ού Παλαμά «'Τ'ον πρόλογο ένός τραγουδιού» και γράμματ' απ' τ'ο Παρίσι γιά τ'ή μέδα, που θ'ά τ'ή ρουφήξουν οι κυρίες μας.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΜΟΥ

Γρο'κνσαν τ'α τραγούδια μου
τ'α περασμένα χρόνια
Και πάλε θ'άν' τ'α τραγουδο'ν
τ'α χρόνια που θ'ά 'ρθο'ν,
Γιατ'ι τ'α γέννησε ή Στιγμή
που άπέραντη και αιώνια
Κλείνει μέσα σ'τ'ους κόλπους τ'ης
τ'α χρόνια που περνο'ν.

ΠΕΤΡΟΣ ΔΡΟΝΑΣ

ΠΗΝΕΛΟΠΗ.—(Θέλει νά τ'ους έμποδίσω, τρέχει κατόπι τους.)

ΕΛΕΝΗ.—(Σωριαζόμενη σ' ένα κάθισμα.) Παιδί μου... παιδί μου.

ΣΩΤΗΡ.—'Ιφιγένεια, έλα π'με! (Τ'ήν πέρνει μαζί τ'ου.)

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ.—(Από τ'ήν πόρτα τ'ού διαδρόμου.) Τρέχουν σαν τρελλοί σ'τ'ο δ'ιχδρομο. 'Ο ξεσχισμένος πέπλος τ'ης νύφης άνεμίζει πίσω τ'ης. Τ'α λουλούδια κρέμονται σ'τ'α μαλλιά τ'ης.

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ.—Γιά άκούστε τ'ο γκιώνη που κλαίει... Κάπου έδω σ'τ'ον κ'ήπο κλαίει. Κα'ό σημάδι είναι... Γι' άκούστε που κλαίει!

ΜΙΑ ΑΛΛΗ.—Κάμετε τ'ο σταυρό σας... κάμετε τ'ο σταυρό σας και φευγάτε από δ'ω!

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—('Ερχεται τρεχάτη.) 'Εκλείστηκαν σ'τ'ήν κάμαρα τ'ης Φιγένας και δεν άφίνουν νά μπ'ή μέσα κανένας.

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ.—'Η άμαρτία... γεννάει τ'ήν άμαρτία.

ΜΙΑ ΑΛΛΗ.—'Ο Θεός νά μ'ας γλυτώνη...γιατ'ι σ'τ'ον τόπο που γίνονται τέτοια πράγματα θ'ά π'εση μεγάλο κακό.

Η ΠΡΩΤΗ.—'Ο Θεός νά μ'ας φυλάξη!(Οι γυναίκες σταυροκοπο'νται τρομαγμένες.) 'Επειτα

μακρή σιωπή. 'Ακούεται μόνον ένα μακρυνό κλάμα. 'Η 'Ελένη έφυγε άργά άργά. 'Από τ'ήν ατ'λή άντ'ιχει κάπου κάπου ό θόρυβος από τ'ροχούς άμαξι'ών Βασιλεύει νυχτερινή σιγαλιά.)

ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΓΥΝΑΙΚΑ.—(Από τ'ο παράθυρο.) Πίσω απ' τ'α κορφοβούνια άστράφτει. Τ'α σύγνεφα κλώβουν έκεί άπάνου τ'ήν τρικυμία.

(Νέα σιωπή.)

ΜΙΑ ΑΛΛΗ.—(Σ'άν νά συνεχίση τ'ις σκέψεις τ'ης.) 'Η άμαρτία, ή άμαρτία βαρκίνει τ'ον τόπο μας!...

ΜΙΑ ΑΛΛΗ.—Μιά φορά—π'άν έκ'ατό χρόνια από τότε—οι παλαιόκοι τ'ο διηγούνται ακόμα σ'τ'α χωριά—μιά φορά που π'ήρε ένας άδερφός τ'ήν άδερφή του—ήρθε ή πανούκλα σ'τ'ον τόπο μας.

ΜΙΑ ΑΛΛΗ.—'Ο Θεός νά γλυτώνη! 'Ο Θεός νά γλυτώνη! (Σιωπή.)

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ.—Τ'ώρα θα'ρου'ν τ'ήν πληρωμή τους οι άμαρτίες τ'ού γέρο Κορκα'... 'Ω! 'Εχει ξεπλάνεσει πολλές γυναίκες έδω γύρω σ'τ'α χωριά.

Η ΑΛΛΗ.—Και κορίτσια που έχει καταστρέψη!

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ.—Βλέπετε... τ'ώρα έρχεται ή πληρωμή... σ'τ'α παιδιά τ'ου.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ.—('Ερχεται μέσα έξερεθισμένη) ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ.—Τ'ι τρέχεις, Καλομοίρα...;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ.—Γιά στοχαστήτε... γιά στοχαστήτε.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ.—Α'ε...

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ.—Θέλει νά τ'ήν πάρη νά φύγη. Νά π'άνε σ'τ'ήν ξενιτιά...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ.—Φαρμακερές φουσακλίδες άνεβαίνουν από τ'ους μολυσμένους βάλτους.

Η ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ.—Δεν άκούσατε;... 'Η γ'ης τ'αράχτηκε;... Σεισμός;

Η ΑΛΛΗ.—Σεισμός;...

ΜΙΑ ΑΛΛΗ.—'Ηταν τ' άμαξία κάτω σ'τ'ήν ατ'λή.

Η ΠΡΩΤΗ.—'Εμένα μου φάνηκε σαν νά σείσθηκε ή γ'ης... 'Αμα συμβαίνουν τέτοια πράγματα κ' ή γ'ης ακόμα τ'αράζεται... σαν τότε που γκρεμίστηκε ή παλιά Κόρινθος.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ.—Κι ό Γιώργης θ'ά τ'ους πάη σ'νοδι'κ σ'τ'ο μόλο... ως τ'ο καράβι.

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ.—Κ' ή κυρά;... 'Η κυρά Πηνελόπη;...

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ.—Δε θ'ά μ'πορέση νά ζήση πιά ύστερ' απ' ατ'ά. Σ'άν τρελλή έκανε. Χτυπούσε σ'τ'ήν πόρτα τ'ης κάμαρης που τ'ήν κλεισμένοι αυτοί, χτυπούσε, χτυπούσε... μά δεν τ'ης άνοιξαν.

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ.—Και τ'ώρα που είναι;